

[Dohrmann]

senest denne kartoffelmospakke trækker i negativ retning og bevirker, at nogle af de unge mennesker, som vi taler om kunne have fået et job, nu måske må vente et halvt eller et helt eller to år, inden de får det. Derfor vil jeg sige til arbejdsministeren, at man i stedet for at spekulere på afgiftsforhøjelser og på at gøre det dyrere for vores erhvervsliv skulle kigge på den finanslov, der foreligger. Man skulle se at få nogle af de offentlige udgifter skåret ned og få skabt nogle flere arbejdspladser i stedet for at dele de sædvanlige tilskud ud.

Elisabeth Bruun Olesen (VS):

Jeg vil starte med at sige til hr. Dohrmann, at unge arbejdsløse godt kan være et par eller en del af et par. De 50.100 arbejdsløse, der stadig var i august, når man ser den sæsonkorrigerede statistik, er nok ikke grebet af en umådelig dovenskab alle sammen, der gør, at de ikke arbejder; det er nok, fordi der ikke er arbejde at få. Men jeg vil give hr. Dohrmann ret i en anden ting: jeg synes, det er rigtigt, at arbejdsministeren er en mand af mange og pæne ord, og at fremtiden for de arbejdsløse, hvis ministerens ord ellers står til troende, nærmest er gylden. Nu har man hver sin stil, når man fremlægger tingene, men jeg synes, man skal se på de ting, der ligger bagved. Der er et gammelt ordsprog, der siger, at én fugl i hånden er bedre end ti på taget. Jeg vil ikke påstå, at det er sandt i enhver sammenhæng. Visioner og fugle på taget kan være gode nok, men når det drejer sig om en borgerlig regering, er jeg ikke i tvivl om, at det gælder om at få tingene så håndfaste som muligt. Selv om jeg mener som arbejdsministeren, at en analyse af, hvilke kategorier der er arbejdsløse, og hvorfor de er arbejdsløse, er nødvendig, så mener jeg også, at det er nødvendigt at handle og at handle her og nu.

I Weekendavisen fra den 10. oktober 1986 spørger ministeren eftertænksomt: hvem siger, at der overhovedet findes unge under 25 år uden arbejde i 1987? Jeg vil give ministeren ret i én ting. Der har været et glædeligt fald i ungdomsarbejdsløsheden, i den registrerede i alle tilfælde. Det er også godt med en god portion optimisme, men derfra og så til jubeloptimisme er der et langt spring. Ifølge arbejdsløshedsstatistikken fra august var

der altså 50.100 unge arbejdsløse. Det er 9,1 pct., og det er da trods alt en pæn sjat – for at sige det på den måde. At arbejdsløsheden er faldet, kunne jeg ikke drømme om at benægte, men i august 1985 var den sæsonkorrigerede arbejdsløshed 59.600, så med den fart er ungdomsarbejdsløsheden altså ikke væk i 1987. Vi mener, at det er nødvendigt at handle her og nu, og vi ser Socialdemokratiets forslag i den sammenhæng.

En genindførelse af lovforslaget til kommuner og amtskommuner til at afsætte midler til bekæmpelse af ungdomsarbejdsløsheden i perioden 1988–1990 kan vi støtte. Vi støtter også, at indsatsen udvides til målgruppen mellem 25 og 29, da det jo især er denne aldersgruppe, der i dag har den tungeste arbejdsløshed, og det er dem, der aldrig har haft en chance, og det skal de have.

Det er rystende at måtte konstatere, at 54 af landets 110 kommuner har sat deres udgifter til bekæmpelse af ungdomsarbejdsløsheden ned, og hvis man korrigerer for, at ungdomsarbejdsløsheden er faldet, er udgifterne stadig væk sat ned. Jeg tager ikke disse tal frem for at udstille kommunerne, da jeg faktisk har stor forståelse for deres meget alvorlige situation med at få deres budgetter til at hænge bare nogenlunde sammen, når man tænker på statens politik over for kommunerne, men alligevel er det rimeligt, vigtigt og nødvendigt, at der stadig væk er en lovfæstet pligt til at bekæmpe den.

Vi er også enige i, at undervisningselementet skal styrkes, for vi erkender, at mange unge med alt for god grund betragter beskæftigelsesprojekterne som den rene og skære opbevaring. Derfor skal der kvalitetsforbedringer til. Vi vil gerne være med til at finde ud af, hvordan de kvalitetsforbedringer skal være. På den anden side synes vi, at ministeren har ret i nogle ting. Den kvalitetsforbedring er vel også noget, man decentralt kan finde ud af hvordan skal ske, sådan at den decentralisering – forhåbentlig uden nedskæringer – der ligger i ministerens tanker, bliver gjort til virkelighed. Det er ude i lokalområderne, man konkret betragter, hvordan beskæftigelsesprojekterne skal forbedres, og hvordan man styrker undervisningselementet. Det synes jeg ikke, i alle tilfælde for nærværende – så må hr. Ole Vagn Christensen belære mig om noget andet – at der er nogen grund til at vi herindefra skal